

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 163/07-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2007 prerokoval prijatú sťažnosť spoločnosti S., a. s., N., zastúpenej advokátom JUDr. P. J., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti S, a. s., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave.

3. Krajský súd v Bratislave je **p o v i n n ý** zaplatiť spoločnosti S., a. s., trovy právneho zastúpenia v sume 6 888 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiatosem

slovenských korún) na účet právneho zástupcu JUDr. P. J., Advokátska kancelária, B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. III. ÚS 163/07-16 z 19. júna 2007 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti S., a. s., N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. J., Advokátska kancelária, B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže tak sťažovateľka v podaní z 28. augusta 2007, ako aj krajský súd vo vyjadrení z 19. júla 2007 vyslovili súhlas s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd preto vo svojom rozhodovaní vychádzal z obsahu sťažnosti, z písomných vyjadrení a listinných dôkazov.

Sťažovateľka požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006 s tým, aby bol zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, a uložil krajskému súdu povinnosť zaplatiť sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie v sume 200 000 Sk a nahradiť trovy jej právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby spolu s daňou z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), pretože právny zástupca sťažovateľky je platcom DPH.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplynulo, že sťažovateľka sa na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) domáhala uloženia povinnosti V., a. s., B. (ďalej len „odporkyňa“), zaplatiť jej 258 822 Sk z dôvodu poplatku z omeškania vo výške 0,1 % denne. Sťažovateľka získala uvedené právo ako postupník na základe zmluvy o postúpení pohľadávok od postupcu, prevádzkovateľov lekárne. Sťažovateľka dodávala tovar prevádzkovateľom lekárne, ktorí jej na úhradu faktúr postúpili pohľadávku, ktorú mali voči odporkyňi. Medzi sťažovateľkou (navrhovateľkou) a odporkyňou bola sporná skutočnosť, či sťažovateľka má právo požadovať za omeškanie spadajúce do obdobia od 1. júna 2003 poplatok z omeškania 0,01 % denne alebo 0,1 % denne a za omeškanie spadajúce do obdobia od 15. júla 2004 žiaden poplatok z omeškania alebo poplatok z omeškania 0,1 % denne.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 32 C 227/05 z 23. marca 2006 zaviazal odporkyňu na zaplatenie sumy 25 822,20 Sk, vo zvyšku žalobný návrh zamietol a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov konania. Z rozsudku vyplýva, že okresný súd priznal sťažovateľke poplatok z omeškania vo výške 0,01 % denne z dlžnej sumy do 15. júla 2004 a za neskoršie omeškanie nepriznal žiaden poplatok z omeškania. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol: *„Odporca v písomnom vyjadrení s časťou návrhu nesúhlasil, poukázal na zmenu zákona č. 273/1994 Zb. zákonom č. 138/2003 Zb., ktorý stanovil výšku poplatku z omeškania od 1. 6. 2003 na 0,01 % denne z dlžnej sumy. Súčasne poukázal na skutočnosť, že nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 5. 2005 stratilo ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Zb. v znení neskorších predpisov účinnosť dňa 15. 7. 2004. Uznal v prípade faktúry č. 3210010 poplatok z omeškania vo výške 8.896,- Sk, v prípade faktúry č. 31003 vo výške 692,50 Sk.*

Nález Ústavného súdu č. 396/2004 Zb. bol uverejnený v zbierke zákonov 15. 7. 2004, dňom uverejnenia ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Zb. v znení neskorších predpisov stratilo účinnosť. Keďže Národná rada SR neuviedla toto ustanovenie zákona do súladu s Ústavou SR, po šiestich mesiacoch od vyhlásenia nálezu ust. § 38 ods. 4 zák. č. 273/1994 Zb. stratilo platnosť. Iba za predpokladu, že by Ústavný súd vyslovil nesúlad ust. § 38 ods. 4 zák. č. 138/2003 Zb. s Ústavou SR by mohol navrhovateľ vymáhať od odporcu poplatok z omeškania vo výške 0,1 %, teda podľa predchádzajúceho platného

zák. č. 273/1994 Zb.

Poplatok z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania bol v zákone č. 273/1994 Zb. upravený od 1. 1. 1997 a platil do 1. 6. 2003, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 138/2003 Zb. Podľa neho poplatok z omeškania predstavoval 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Táto úprava poplatku z omeškania bola účinná do 15. 7. 2004, t. j. do vyhlásenia nálezu Ústavného súdu SR č. 396/2004 Zb. v Zbierke zákonov a dňom 16. 1. 2005 stratila platnosť. Keďže nálezy Ústavného súdu nepôsobia spätne, poplatkom z omeškania ako sankciou môže byť postihnutá zdravotná poisťovňa iba za predpokladu, že sa dostala s plnením do omeškania v čase do 15. 7. 2004, relevantnou je iba doba omeškania do tohoto termínu.

Odporca sa dostal do omeškania len za obdobie odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti predmetných faktúr - 10. 12. a 12. 12. 2003 do dňa vyhlásenia nálezu Ústavného súdu a teda účinnosti zákona č. 138/2003 Zb. - 15. 7. 2004. Za uvedené obdobie súd priznal navrhovateľovi príslušný poplatok z omeškania vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, celkovo 9.588,50 Sk. Vo zvyšku návrh ako nedôvodný zamietol.

Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov, teda 15. 7. 2004, stratilo ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Zb. účinnosť. Nakoľko zákonodarca neuviedol v zmysle zákona uvedené ustanovenie do súladu s Ústavou SR, stratilo platnosť a od 15. 7. 2004 nemožno priznať žiaden poplatok z omeškania.“

Proti zamietajúcej časti rozsudku okresného súdu sa sťažovateľka odvolala. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006 tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že sťažovateľke priznal sumu 43 889,80 Sk a vo zvyšku napadnutý rozsudok potvrdil s odôvodnením: „*Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že za obdobie od počiatku omeškania t. j. od 11. a 12. decembra 2003 do 14. júla 2004 patrí žalobcovi poplatok z omeškania v sadzbe 0,01 % dlžnej sumy za každý deň omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo by v rozpore so zásadami právneho štátu priznať nálezu ústavného súdu spätnú účinnosť. Vzhľadom na nález ústavného súdu č. 396/2004 Z. z. skutočnosť, že poplatok z omeškania narastá každým dňom a neexistenciu takého ustanovenia zák. č. 273/94 Z. z., podľa ktorého by pre určenie sadzby poplatku z omeškania bola rozhodujúca jeho výška v prvý deň*

omeškania, je odvolací súd toho názoru, že od 15. júla 2004 patrí žalobcovi právo na poplatok z omeškania v sadzbe 0,1 % za každý deň omeškania.“

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými postupmi a rozsudkami okresného súdu a krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy. Svoje tvrdenie opiera o interpretáciu nálezu ústavného súdu zo 17. mája 2004 publikovaného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka zákonov“) pod č. 396/2004 Z. z. a s ním súvisiacu nesprávnu aplikáciu § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podpredseda krajského súdu vo svojom vyjadrení z 19. júla 2007 doručenom ústavnému súdu 2. augusta 2007 uviedol, že odvolací senát krajského súdu bral zreteľ na ustanovenie § 41a zákona o ústavnom súde a naďalej zotrváva na svojom právnom názore vyslovenom v napadnutom rozsudku.

K vyjadreniu podpredsedu krajského súdu sa právny zástupca sťažovateľky okrem oznámenia o súhlase s upustením od ústneho pojednávania o prijatom návrhu nevyjadril.

II.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006 vyplýva, že ním bol zmenený v napadnutej časti rozsudok okresného súdu sp. zn. 32 C 227/05 z 23. marca 2006. Okresný súd rozhodol tak, že za obdobie od 1. júna 2003 do 15. júla 2004 priznal sťažovateľke poplatok z omeškania vo výške 0,01 % denne a od 15. júla 2004, keď bol uverejnený nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03, jej nepriznal žiaden poplatok z omeškania. Krajský súd tento rozsudok v napadnutej časti zmenil a sťažovateľke priznal od 15. júla 2004 poplatok z omeškania vo výške 0,1 % denne.

Z nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03 zo 17. mája 2004 vyplýva, že ústavný súd okrem iného vyslovil aj nesúlad ustanovenia § 38 ods. 3 a 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších

predpisov s čl. 20 ods. 1 druhou vetou v spojení s čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy. Nález bol uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 396/2004 Z. z. 15. júla 2004.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlada, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali,

sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa čl. 125 ods. 6 ústavy rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odsekov 1, 2 a 5 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné.

Podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh súd.

Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie ak návrh podá (...) súd, v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou.

Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až e) dospeli k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Podľa § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

Podľa § 41a ods. 1 zákona o ústavnom súde právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov.

Podľa § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych

predpisov nimi zrušených; ak však išlo len o ich zmenu alebo o doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením.

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Podľa § 41b ods. 2 zákona o ústavnom súde ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v občianskoprávnom alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Za výnimku z princípu, podľa ktorého výklad zákonov prislúcha predovšetkým všeobecným súdom, treba považovať viaceré ustanovenia zákona o ústavnom súde. V danom prípade ide o ustanovenia, z ktorých vyplývajú účinky nálezov ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov.

Podľa právneho názoru sťažovateľky povinnosťou všeobecného súdu je aplikovať právny stav vzniknutý nálezom ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov, a to nielen v procesnoprávnom zmysle, ale aj z hľadiska hmotnoprávneho. To znamená, že hmotnoprávne účinky nesúladneho ustanovenia sa uverejnením nálezu ústavného súdu

anulujú ex tunc. V týchto prípadoch sa teda vychádza z toho, že hmotnoprávne účinky nesúladneho ustanovenia sú nálezom ústavného súdu anulované od začiatku.

Oproti tomu podľa právneho názoru krajského súdu treba hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov vykladať tak, že platia ex nunc, teda od momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov. Preto nároky vzniknuté do momentu uverejnenia nálezu o nesúlade právnych predpisov sa riadia právnym stavom existujúcim dovtedy. Nový právny stav založený nálezom ústavného súdu sa vzťahuje iba na nároky vzniknuté od uverejnenia nálezu.

Z pohľadu ústavného súdu treba v úvode konštatovať, že v danej veci ide o kolíziu medzi princípom zachovávanía ústavnosti na jednej strane a princípom právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Princíp zachovávanía ústavnosti sa realizuje v tomto prípade rozhodovaním ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia ústavného súdu) a jednak na právoplatných rozhodnutiach orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru ústavného súdu prednosť treba dať jednoznačne princípu ústavnosti, a to za súčasného spolupôsobenia určitých brzd daných princípom právnej istoty.

Ústava a zákon o ústavnom súde rozdeľujú problematiku hmotnoprávnych účinkov nálezu ústavného súdu o súlade právnych predpisov na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované). Ďalej sú to prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené ešte neboli.

1. Z ustanovenia § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde možno jednoznačne vyvodiť, že v trestných veciach právoplatne skončených pred uverejnením nálezu o nesúlade právnych predpisov, po uverejnení nálezu môže odsúdený požiadať o obnovu konania, ak bol nesúladný právny predpis podkladom právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tým sa dosiahne, že jeho právoplatné odsúdenie za spáchanie trestného činu môže byť v rámci

obnovy konania (ako následku nálezu o nesúlade) zrušené a môže dôjsť k priaznivejšiemu posúdeniu jeho konania, prípadne aj k jeho úplnému oslobodeniu spod obžaloby. Rovnakú možnosť však zákon nedáva poškodenému v trestnom konaní, napr. v situácii, keď došlo k právoplatnému oslobodeniu trestne stíhanej osoby v dôsledku aplikácie právneho predpisu, ktorý bol neskôr vyhlásený za nesúladný.

Možno konštatovať, že v trestnom konaní vo vzťahu voči právoplatne odsúdenej osobe hmotnoprávne následky nálezu o nesúlade uverejneného po právoplatnom odsúdení nastávajú jednoznačne *ex tunc*, nie teda iba od momentu uverejnenia nálezu. Vínú trestne stíhanej osoby možno po uverejnení nálezu znova posudzovať, a to už vo svetle nálezu o nesúlade.

Z ustanovenia § 41b ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že právoplatné rozhodnutia vydané v občianskoprávnom a správnom konaní pred uverejnením nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov po uverejnení nálezu zostávajú síce nedotknuté, avšak povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať. Uvedené ustanovenie však neposkytuje žiadnu ochranu tomu účastníkovi občianskoprávneho alebo správneho konania, ktorý bol v konaní neúspešný, teda uplatnený nárok mu vzhľadom na aplikáciu nesúladného právneho predpisu nebol priznaný, resp. nebol priznaný v celom rozsahu.

Aj tu možno konštatovať, že hmotnoprávne účinky nálezu o nesúlade pôsobia *ex tunc*. Aj keď nedochádza k obnove právoplatne skončeného konania, pokiaľ povinný subjekt do uverejnenia nálezu uloženú povinnosť nesplnil, stáva sa táto nevymáhateľnou proti vôli povinného subjektu.

2. Hoci ústava a zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávnych účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania *ex tunc*. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú *ex tunc* vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori musí to tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade.

Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty.

Ústavný súd považuje za potrebné v tejto súvislosti pripomenúť, že podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy a podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde môže podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov aj všeobecný súd, a to v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Ak totiž všeobecný súd dospeje k záveru, že právny predpis, ktorý by mal v konkrétnej prerokúvanej veci aplikovať, nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily, má možnosť vylúčiť aplikáciu tohto nesúladného právneho predpisu cestou ústavného súdu, ktorý môže nesúlad právneho predpisu vysloviť. Následkom nálezu ústavného súdu by malo byť to, že všeobecný súd daný právny predpis nebude pri rozhodovaní veci aplikovať. Pri právnom názore, aký zastáva krajský súd, nemalo by oprávnenie všeobecného súdu podať návrh na vyslovenie nesúladu žiaden konkrétny praktický význam. Hoci by ústavný súd nesúlad predpisu vyslovil, nič by sa tým nezmenilo na hmotnoprávnom posúdení konkrétnej veci, lebo posudzované nároky vznikli ešte v čase, keď bol tento predpis platný a účinný a vzťahovala sa naň prezumpcia ústavnosti.

Možno urobiť záver, že interpretácia hmotnoprávnych účinkov nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov, ktorú zastáva krajský súd, je arbitrárna. Je totiž v zrejmom rozpore s ústavnou a zákonnou úpravou.

Takýto záver korešponduje aj so stanoviskom pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006, ktorým ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko k odlišným právnym názorom senátov ústavného súdu vyslovených pri svojej rozhodovacej činnosti na aplikáciu nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 38/03-39 zo 17. mája 2004 v konaní pred všeobecným súdom, predmetom ktorého je určenie poplatku z omeškania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné vysloviť, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu). Za daných okolností nebolo podľa názoru ústavného súdu potrebné vo výrokovej časti nálezu vysloviť

aj porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože majetková ujma jej vznikla len sprostredkovane a bola spôsobená porušením jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozsudkom krajského súdu, pričom vyslovenie porušenia tohto základného práva spolu s ďalšími časťami výroku tohto rozhodnutia ústavného súdu je spôsobilé dostatočne zabezpečiť ochranu všetkých ústavou garantovaných práv sťažovateľky vrátane odstránenia jej ujmy na majetku.

Keďže ústavný súd vyslovil porušenie označeného článku ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 128/06 z 21. júna 2006, podľa § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

Pretože ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia. Sťažovateľka žiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 200 000 Sk. V nadväznosti na zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie považoval ústavný súd poskytnutie ochrany porušenému základnému právu týmto spôsobom za dostatočné a sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie nepriznal.

Z dôvodu náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania za dva uplatnené a účelne vynaložené úkony právnej služby. Za dva úkony vykonané v roku 2006 patrí odmena dvakrát po 2 730 Sk a režijný paušál dvakrát po 164 Sk (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 5 788 Sk, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 1 099,72 Sk, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 6 888 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o sťažovateľkou uplatnenej náhrade trov konania rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2007